

ГОДИНА I

ШКОЛСКА 2021/22.

БРОЈ 1

ШКОЛСКИ

ЧАСОПИС УЧЕНИКА ТШ „БОШКО КРСТИЋ“, БОЈНИК

У ОВОМ БРОЈУ:

Модерна веза

Оговарање. Зашто?

Утицај медија на младе

Да ли је образовање важно

И шта после средње школе?

Редакција часописа:

Уредници часописа: Татјана Миленковић – школски психолог,
Милица Миленковић – професор српског језика и књижевности,
Бојан Богдановић – професор математике

Сарадници: Јован Петровић, Далибор Стоилковић, Милица Тошић, Јелена Стојановић, Јелена Анђелковић, Никола Јовић, Анђела Илић, Сара Стојановић, Јована Стојиљковић, Лазар Анђелковић, Александар Петровић, Сања Стојиљковић, Драгана Момировић, Емилија Младеновић, Елма Маринковић, Никола Додић, Ања Давидовић, Анита Васић, Јулија Стојановић, Оливера Живковић, Марија Костић.

Часопис подржали:

Ovaj projekat finansira
Evropska unija

Реч уредника

Уместо класичног увода, осврнула бих се на најчешће питање које добијам данас – Како средњошколци реагују на епидемију, на промену модела начина рада, на сва ограничења са којима се сусрећу...?

Велика заблуда је да средњошколци спадају у ону категорију људи које ова тема мало дотиче. На почетку епидемије они су, исто као већина људи, одбијали да поверују у реалну опасност вируса, у могућност да свакоме може да се деси да се разболи и да, нажалост, не преживи. Минимизирање опасности је био најбољи начин да што безболније наставе са животом и да преживе са страхом, који се полако увлачио у њихово тело. Након одређеног времена, овај страх је почео значајније да се испољава кроз појачану анксиозност, паничне нападе, појаве опсесивних мисли... Страх од смрти, своје, али више смрти блиских особа, родитеља, рођака, а још више осећај кривице и питање „Шта ако баш ја пренесем неке вирус?“ постали су јако изражени код већине средњошколаца. Маске, удаљеност, минималан контакт, стављање живота на паузу је све оно што додатно ствара стрес. Онлајн настава је још једна непознаница са којом су се суочили, како они, тако и наставници. Овај хаос који је све погодио као цунами и покушај брзог и вештачког прилагођавања, без другог избора у понуди, је додатно створио оптерећење и умањио мотивацију код ученика. Најгори осећај од свега јесте неизвесност докле ће све ово трајати. На срећу, данас постоји вакцина против вируса, али, на несрећу, људи не верују у њену делотворност. Средњошколци, недовољно зрели и самостални да сами донесу одлуку, остали су између две ватре.

Овај часопис, као и већина пројеката у којима је наша школа укључена и активности које покушавамо да спроведемо јесте покушај да живот, образовање, мотивацију и дух ученика вратимо што ближе оном нормалном начину живота.

Татјана Миленковић, психолог

Историја наше школе

Бошко Крстић је рођен 25. децембра 1914. године у селу Доњем Коњувцу, код Бојника. Основну школу је похађао у свом селу, где је био један од најбољих ђака. Школовање је наставио у лесковачкој гимназији, где се такође истицао својом интелигенцијом, знањем и зрелим понашањем, па је због тога брзо стекао углед и поштовање како својих другова тако и професора. После завршетка велике матуре уписао се на Правни факултет у Београду, где борави прве године студија. Остале три године студија налази се у Лесковцу, подучава ђаке, а у Београд одлази на полагање испита.

Средња школа у Бојнику која носи назив по Бошку Крстићу настала је као израз потреба привреде пусторечког краја у другој половини седамдесетих година 20. века. Након што је две године функционисала као истурено одељење Металског центра „Раде Металац“ из Лесковца, школа је самостално почела са радом 1. септембра 1979. године под називом Образовни центар „Бошко Крстић“. У првој години рада школа је образовала ученике само у првој фази усмереног образовања. У 14 одељења прве и друге године уписано је било укупно 400 ученика. Већ од 1980. уводи се и друга фаза усмереног образовања са образовним профилем техничар у заштити биљне производње и прехранбених производа у пољопривредној струци. У наредних седам година, поред овог, заступљено је повремено у различитим временским интервалима и још неколико пољопривредних образовних профила међу којима су агроекономски техничар, воћар-виноградар и ратар-повртар. Са реформом образовања 1987. године и укидањем усмереног образовања школа добија статус средње стручне школе и мења назив у Средња школа „Бошко Крстић“. Исте године уводе се и нови образовни профили: металостругар у машинској струци и правни техничар у правно-биротехничкој струци која постоји до 1992. Уместо профила металостругар од 1996. године школа уписује профил аутомеханичар и профил машинбравар у оквиру подручја рада машинство и обрада метала. У пољопривредној струци 1987. године укидају се раније заступљени образовни профили и уписује прва генерација

пољопривредних техничара, а од 1992. до 2000. школују се и ученици за занимање руковаца пољопривредне технике. Године 2000. школа добија назив Техничка школа „Бошко Крстић“ под којим и данас функционише. Тада школа уписује и прву генерацију економских техничара у оквиру новог подручја рада економија, право и

администрација. Од 2006. образовни профил машинбравар замењује бравар у машинској струци и уводи се нови образовни профил финансијски техничар у економској струци. Од 2017. уводи се подручје рада трговина, туризам и угоститељство и образовни профил туристички техничар, а од 2019. године образовни профил кувар-конобар.

Данас школа носи званичан назив Техничка школа "Бошко Крстић" и уписује следеће образовне профиле:

- финансијски администратор,
- пољопривредни техничар,
- туристичко-хотелијерски техничар,
- кувар-конобар и
- пољопривредни
произвођач/руковаца-механичар
пољопривредне технике.

Школу тренутно похађа 275 ученика, распоређених у 13 одељења. Колектив школе чини укупно педесет седморо запослених. Осим рада у школи, наши професори су учествовали и учествују активно у друштвеном, културном и спортском животу у својој средини, за шта су многи од њих награђени разним признањима.

У нашој школи можемо да се похвалимо другарском атмосфером, топлом и негујућом климом, односом који је пун подршке и прихватања, као и јако ниским степеном било које врсте насиља. Међутим, приликом анкета и интервјуа са ученицима из неколико одељења, као главни проблем за још бољу комуникацију у одељењу, сви до једног наводе оговарање. Оговарање спада у вербално насиље. Иако већина није тога свесна, последице оговарања могу бити велике за појединца, који такво насиље трпи. Изговор који се често користи код ученика, а никако није прихватљив јесте: „Само сам се шалио!“. Ако некоме нешто није смешно, то онда свакако није шала, већ провокација. Два ученика су написала текст на тему оговарања јер су и сами то препознали као значајан проблем. Ово је нешто што одувек постоји, али не треба окретати главу и треба радити на томе да се ова навика искорени из живота младих. Најбољи начин да се то постигне јесте да се сви труде да промене ово понашање код себе, па би моја порука била – Постаните узор другима својим понашањем и не дозволите другима да негативно утичу на вас.

Татјана Миленковић, психолог

Оговарање. Зашто?

Као ученици, већ једанаест година, као и ви, видели смо много тога од наших вршњака, неки су били предмет оговарања, а неки су, па хајде да кажемо, оговарали. Начин облачења, начин говора, начин ходања, да ли сте купили одећу у радњи Ејчендем (H&M) или радњи половне одеће, из које године је ваш телефон, из ког сте места... Ово су углавном разлози због којих наши вршњаци оговарају једни друге (понекад им и не треба разлог). То наравно није оправдање за оговарање или било какво злостављање. Након дужег истраживања текстова на интернету о овом проблему којим су се бавили психолози, а и након погледаног видеа на Тиктоку, који је снимила девојка наших година, сазнали смо да људи који оговарају и имају потребу да злостављају једне друге углавном имају проблеме и да су сами злостављани у прошлости од вршњака или од стране породице, па понижавањем других људи осећају се за један проценат боље. Особе које су биле или јесу жртве вршњачког насиља пролазе кроз веома тежак период, осећају се несигурно, збуњено, незадовољно, али и пре свега тужно јер неко ко је њихових година ужива у томе да некоме нанесе бол.

Сваки тинејџер пролази кроз сличан период прилагођавања и упознавања себе шта жели да буде, чиме ће да се бави... Али ми не знамо кроз шта све ти тинејџери пролазе код куће. Неки од њих немају родитеље па сами по цео дан чувају млађу браћу и сестре, неки су запостављени од стране родитеља и немају основна средства за живот, а неки нису довољно психички јаки да поднесу насиље код куће, а камоли у школи. Дугогодишње насиље код деце у деведесет посто случајева изазива социјалну анксиозност и депресију, а то су веома тешке психичке болести. Препоручујемо свим тинејџерима да погледају серију Тринаест разлога зашто (13 ReasonsWhy) на Нетфликсу јер говори о веома важним темама вршњачког насиља. Ако видите да је неко из вашег одељења или школе злостављан, или сте ви сами жртве насиља и то више не можете да поднесете, пријавите злостављање разредном старешини или школском психологу. Знамо да је лакше рећи пријави него то урадити, али ко ће да буде уз вас, ако не ви сами. Зато се не брините јер је свака просветна установа дужна да одреагује на насиље у школи.

Јован Петровић 3-4

Далибор Стоилковић 3-4

Да ли је образовање важно?

Да, сматрам да образовање јесте важно. Образовање не мора да буде само учење у школи, можемо стећи образовање и код куће. Да бисмо били што успешнији у животу, потребно нам је образовање. Знате, и роботи умеју да читају и пишу, али само људи могу мудро да користе своје знање. Образовање нам помаже да усавршимо способности истраживања и комуникације. Такође, образовање нам помаже да стекнемо нова знања, а учи нас и да анализирамо и схватимо погрешне одлуке и да пронађемо најбоље решење. Требало би да схватимо образовање не као знање само из различитих области и наука, него стицање разних искустава, као и потребних вештина којима ћемо моћи да дамо свој допринос да свет буде боље место за живот.

"Образовање је најмоћније оружје које можете употребити да промените свет." Нелсон Мендела

Анђела Илић 3-3

Утицај медија на младе

У данашње време телевизија има све више и више канала, како паметних тако и оних канала који постоје без икаквих разлога. Такође постоје занимљиви и поучни канали од којих се може научити свашта, од кувања па до прављења аутомобила. А ту су и медији, они преносе свакојаке информације, од којих су неке тачне док је већина лажних информација. Медији су пре свега лако доступни, они преносе све садржаје које друштво сматра пожељним и који су лако усвојиви. Главни проблем представља то што у средњошколском периоду не постоји јасна граница између онога што је позитивно или негативно. Ријалити у ствари представља читав низ динамичних, драматичних људских односа и нечега што представља тематски центар. То се све одвија не само пред очима младих него и свих нас. Код адолесцената могуће је да се на основу тога расплете низ облика учења: учење по моделу, учење путем идентификације или имитације, као и учење улога. Медији имају велики утицај на формирање понашања тинејџера. Дете ће се лакше изборити са притисцима медија ако је свесно њиховог утицаја. Тинејџери из медија могу да прихвате и важне здравствене поруке као што су оне усмерене на превенцију депресије и самоубиства код младих, промовисање здраве исхране и здравих животних навика, промовисање позитивних, пристојних односа. Познате личности се у медијима често појављују зато што су ухваћени у непримереном понашању. Међутим, познате личности које су многим узор могу да врше и позитиван утицај. За тинејџере медији и телевизија нису једини извор информација, а медијске поруке и садржаји не морају да буду нешто што људи узимају здраво за готово. Већина људи, нажалост, данас верује у све што види и у све што чује.

Никола Јовић 4-3

Модерна веза

Разлози за улазак у данашње везе су многобројни. Везе се започињу из досаде, зезања, због друштва, из користи, али ретко кад је разлог љубав. Неки нису ни започели везу, а већ знају када ће се завршити. Све је превише убрзано и неискрено. Заправо, када мало боље размислим, ово данас и не може да се назове нормалном везом. Као прво, парови немају здраву комуникацију. Изађу на кафу, сликају квази срећне слике, које избаце на друштвене мреже, а онда остатак времена проведу тако што свако буљи у свој телефон.

Неки, поред лоше комуникације, избегавају и честа виђања, али се зато уходе путем снечета, другари и другарице им јављају шта њихови партнери раде, где иду, са ким и кад се враћају... Везе данас су постале токсичне, површне, пуне посесивности, испуњене потребом за

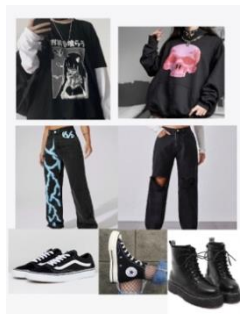
контролисањем оног другог. Најтужније од свега је што нико не прекида овакву везу. Напротив, овакво понашање се дефинише као доказ највеће љубави. Углавном, још једна отежавајућа околност су везе у којима не постоје обострана осећања, већ је један увек мученик. Ове везе, иако се чини немогућим, јако дуго трају. И поред свих ових токсичних примера, искрено сматрам да постоји искрена љубав. За једну везу је потребно поштовање, поверење, љубазност, обострана посвећеност. Љубав је свакако предивно осећање које нам даје снагу и мотивацију, због ње смо креативни и испуњени. Мој савет је да се у везу не улази чисто да би се било у вези. Сачекајте праву особу, прави тренутак и започните везу због искрених осећања. Оставите игрице по страни, уместо тога радите на вашој комуникацији. То ће решити 90 посто ваших проблема.

Милица Тошић 3-2

Стилови облачења у нашој школи

Стилови облачења у нашој школи су углавном слични јер се већина плаши да покаже свој стил, а све због осуђивања осталих. У нашој школи постоји неколико различитих стилова облачења и мени се неки свиђају, док неке апсолутно не могу да разумем колико год се трудила. Међутим, заузећу став где подржавам сваки стил, све док се те особе осећају добро у својој кожи. Недопустива би била дискриминација на основу нечијег стила. А сада, да се вратимо на опис стилова:

На првом месту имамо стил гасера који се мени лично не свиђа, али опет свако има право да облачи шта жели. Овај стил углавном прате и неке карактерне особине које се понављају код већине. Реченица која се често чује је “Иде гас”, те се тако ови људи карактеришу као “гасери”. Цела суштина њиховог стила је у томе да се носи маркирана гардероба, шушкавци, скупе патике...Ма, да све буде Најк.

Следећи стил је алт стил који је ретко виђен у нашој школи баш због осуђивања. Људи ужих схватања (они који су научени да је само оно што носи већина – нормално) мисле да су људи који се облаче у црно секта, што доводи до тога да се већина плаши да покаже свој стил. Ја лично волим овај стил и радо се тако облачим чак и поред тих коментара и осуђивања.

Последњи стил у нашој школи је неки бејзик (basic) стил који можемо видети било где, а најчешће код мушког дела школе. Мени је овај стил скроз океј, али ми мало одаје утисак као да те људе баш брига шта облаче и како то изгледа на њима.

Сара Стојановић 1-2

Креативни кутак

Дом

Ово је мој дом,
а мој дом је у срцу мом.

Сад идем из свог дома,
својој кући и да поједем сома.

Моја кућа је на крају села,
ту је нека жена диносаурса јела.

Тако да је моја кућа сва од костију,
а толико је велика да може да прими хиљаду гостију.

Моја кућа нема подрума, а ни спрата,
тако да мама и тата праве кућу за брата.

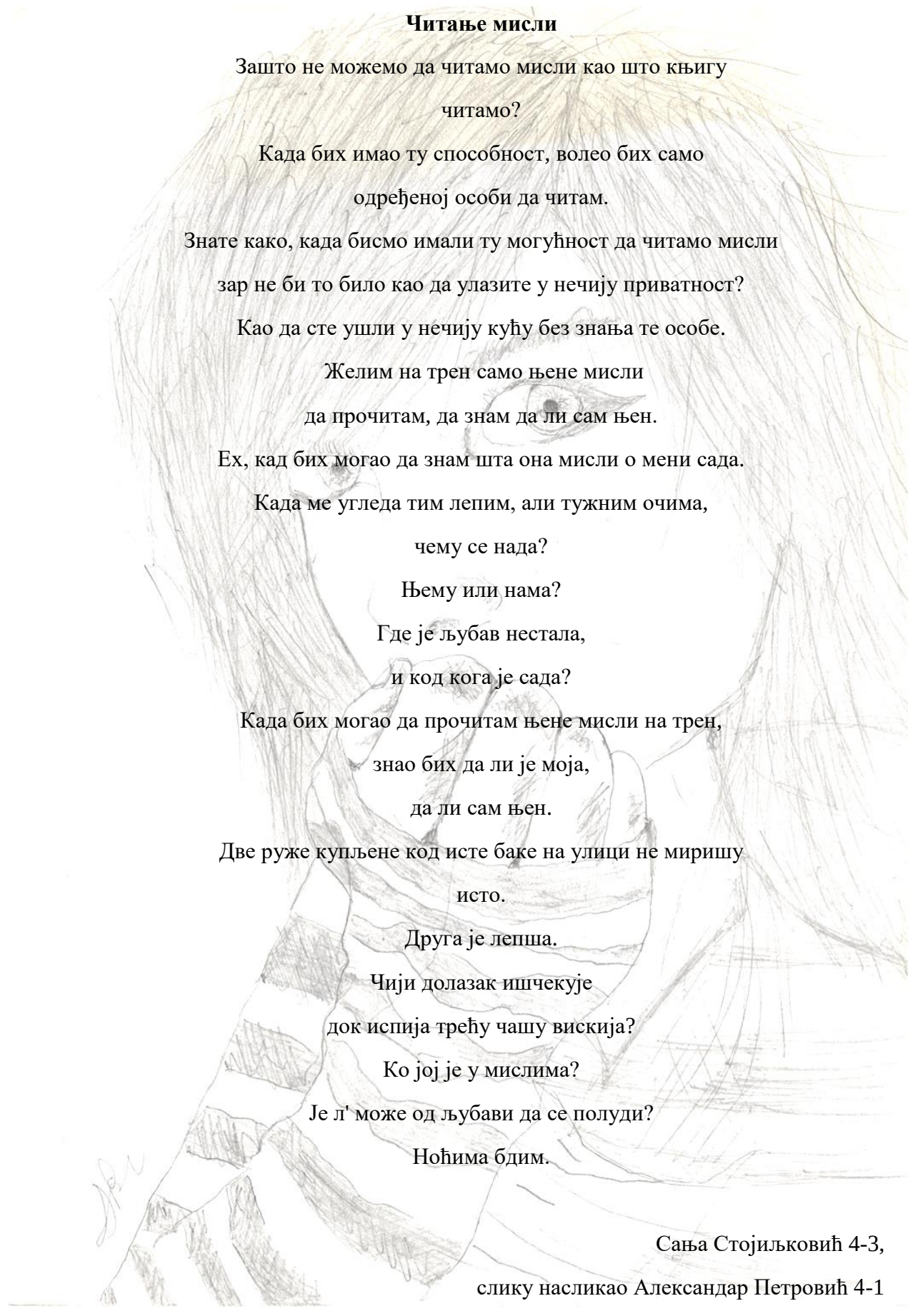
Неки кажу да је моја кућа "ВИЛА",
и да је једна вила ту поломила своја крила.

Та су крила сада плафон и под,
а овај дом је у њеном,
а и у срцу мом.

Лазар Анђелковић 4-1

Слику насликао Александар Петровић 4-1

Читање мисли

Зашто не можемо да читамо мисли као што књигу
читамо?

Када бих имао ту способност, волео бих само
одређеној особи да читам.

Знате како, када бисмо имали ту могућност да читамо мисли
зар не би то било као да улазите у нечију приватност?

Као да сте ушли у нечију кућу без знања те особе.

Желим на трен само њене мисли
да прочитам, да знам да ли сам њен.

Ех, кад бих могао да знам шта она мисли о мени сада.

Када ме угледа тим лепим, али тужним очима,
чему се нада?

Њему или нама?

Где је љубав нестала,
и код кога је сада?

Када бих могао да прочитам њене мисли на трен,
знао бих да ли је моја,
да ли сам њен.

Две руже купљене код исте баке на улици не миришу
исто.

Друга је лепша.

Чији долазак ишчекује
док испија трећу чашу вискија?

Ко јој је у мислима?

Је л' може од љубави да се полуди?

Ноћима бдим.

Сања Стојиљковић 4-3,

слику насликао Александар Петровић 4-1

Туга

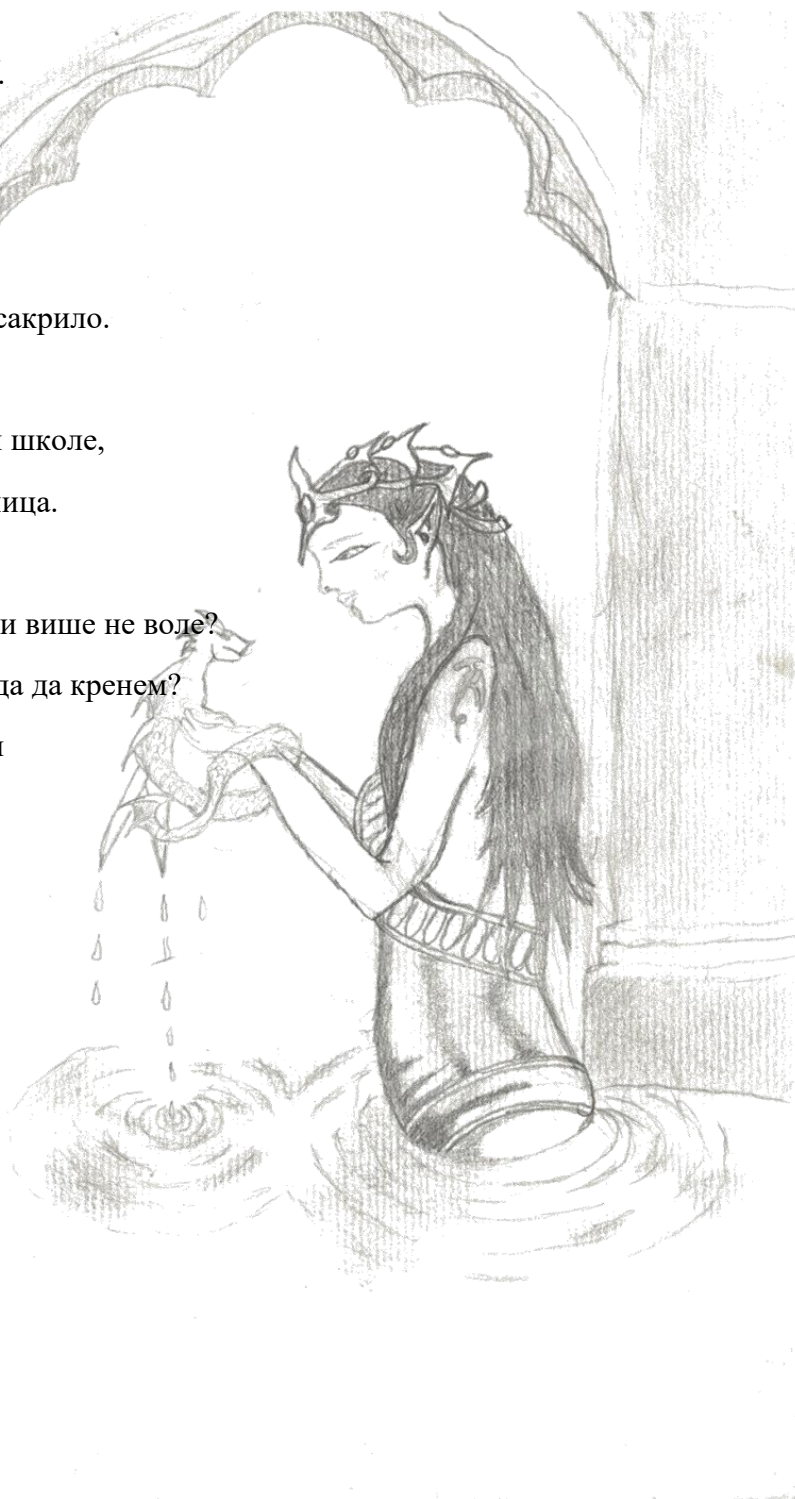
Данас је баш облачан дан.
Данас ништа није мило.
Данас је све сиво.

Једно плаво око се негде сакрило.
Тражила сам га свуда:
у сваком углу дворишта и школе,
у сваком кутку парка и улица.

Да ли то мене ове лепе очи више не воле?
Где да их још тражим, куда да кренем?
Сад стојим на раскрсници
и не знам где да се денем.
Где да лутам?

Сакрио се сваки траг.
Можда треба рећи гласно
да вам је неко драг.
Треба да зна.

Да ми дане боји у плаво,
да ми срце заигра лудо
кад ме погледа дуго.

Драгана Момировић 3-3,

слику насликао Александар Петровић 4-1

ВЕСТИ ИЗ НАШЕ ШКОЛЕ

У нашој школи се континуирано ради на темама равноправности, толеранцији према различитости, спречавању дискриминације и било које врсте насиља. У складу са тим и након забрињавајућих вести о повећаном вршњачком насиљу у школама у Србији, матуранти поручују:

ТРЕНД ЈЕ БИТИ ФРЕНД!

Као најтолерантније ученике у свом одељењу, ученици су изабрали:

Разред и одељење	Име и презиме ученика
1-1	Милан Зекировић
1-2	Ања Давидовић
1-3	Јована Младеновић
2-1	Душан Стајић
2-2	Сандра Стајић
2-3	Лазар М. Стојановић
3-1	Богдан Стојиљковић
3-2	Петар Љубеновић
3-3	Никола Ивковић
3-4	Јулија Јовић
4-1	Лазар Анђелковић
4-2	Јован Петковић
4-3	Јелена Стојановић

4.10.2021. – Професорка српског језика и књижевности је, у сарадњи са школским психологом Татјаном Миленковић, са одељењем 3-2 одржала радионицу на тему родне равноправности. Ученици, Мина Костић и Петар Љубеновић су водили велики део активности у току радионице.

6.10.2021. – Група ученика је обележила Дан пешачења, у пратњи професора математике, Дејана Анђелковића и психолога, Татјане Миленковић. Ученици су у току шетње размењивали утиске о омиљеним књигама, серијама, филмовима и музици.

15.10.2021. – Полагањем венаца на споменик Ратницима отаџбинских ратова 1912–1918. у центру Бојника обележена је 103. годишњица пробоја Солунског фронта. Овом скупу присуствовала је делегација општине Бојник и делегација Републичког одбора савеза удружења потомака ратника Србије 1912–1920. Наша школа је дала скроман допринос у обележавању овог датума. Професорка историје Љиљана Петровић говорила је о значају ове победе за окончање Првог светског рата, а ученица Милица Тошић рецитовала је стихове песме „Имала је Србија Србина војника“.

Пословни изазов 2021. – И ове године наша школа учествовала је у, сада већ традиционалном, такмичењу Пословни изазов у организацији Достигнућа младих у Србији (JuniorAchievmentSerbia). На овом дводневном такмичењу нашу школу су представљали ученици: Леа Стојановић (II-3), Лазар Д. Стојановић (II-3), Немања Благоотић (III-2), Емилија Младеновић (III-3) и Никола Ивковић (III-3).

Такмичење је одржано онлајн 18. и 19. октобра 2021. године, а троцлани жири чинили су два оснивача успешних компанија и један универзитетски професор. Задатак за тимове био је да осмисле услугу или производ који би олакшали живот људи у градовима, поштујући Европски концепт који удружује економски развој, заштиту животне средине и друштвену одговорност.

„Златни котлић“ зачињен љубављу

Ученици ТШ „Бошко Крстић“ у Бојнику, смера кувар, са својим професором практичне наставе Александром Костићем, учествовали су дана 24.10.2021. године на манифестацији „Златни котлић“ у Бојнику, који се традиционално одржава већ пету годину заредом. Ову манифестацију организује Туристичка организација

општине Бојник, а обухвата такмичење у кувању рибље чорбе и раданског гулаша. Тим школе, који је био у саставу ученика: Јулија Јовић, Страхиња Величковић и Михајло Алексић, такмичио се у кувању оба специјалитета и то по стандардизованим

рецептима. Гулаш је куван од говеђег и свињског меса, док је за прављење рибље чорбе коришћено 10 врста риба. Ученици кажу да је поред добро наученог рецепта и њиховог умећа неопходна и доза љубави и задовољства у бављењу овим послом.

На такмичењу ученици наше школе освојили су треће место за оба специјалитета и као награду добили тањирачу, коју намеравају да користе у њиховом даљем учењу и раду у школи на часовима Куварства.

25.10.2021. – У понедељак, 25. октобра 2021. године одржан је Дан библиотеке наше школе.

Искористићемо прилику да поводом тога прикажемо резултате свога рада прикладном Изложбом књига под називом:

-Хоћу нешто да вас питам?

Иде зима, шта да читам?

Целодневну посету Изложбе, обележила је пријатна атмосфера и један посебан кутак под називом "Пружи руку подршке", намењен у хумантарне сврхе за потребе ученика. Куповином обележивача за књиге, са омиљеним цитатом познатих писаца и песника, посетиоци изложбе могли су дати свој скромни допринос.

Уз разговор и анонимно гласање за најзанимљивију књигу, по мишљењу ученика, одабрана су три наслова:

Анђео, Паула Коеља

Приручник за вукодлаке и

Без граница, Милице Николић.

Присутнима је најављено да ће 25. децембра 2021. године, за Дан школе, бити додељене Похвале и награде најактивнијим читаоцима библиотеке.

Овај догађај је одржан у оквиру школе уз поштовање свих епидемиолошких мера.

А највећу захвалност за организацију овог догађаја дугујемо професорима српског језика и књижевности, Милици Миленковић и Марији Костић.

Активни пројекти

Наша школа је део пројекта **„Реагуј на неравноправност!“**

Пројекат је део регионалне иницијативе за смањење неједнакости у образовању.

„Пружи руку подршке“ је акција у склопу овог пројекта, која ће омогућити прикупљање материјалних средстава за ученике са ниским

социоекономским статусом. Активности које су планиране у склопу акције су биле продаја обележивача за књиге, које су правили ученици наше школе и овом приликом прикупили 4500 динара. Затим, акција коју су припремили ученици смера Кувар/Конобар са својим професорима, Оливером Живковић, Миленом Бабић и Александром Костићем, где је прикупљено 15.950 динара уз учешће грађана општине Бојник. Наредна активност је продаја овог часописа, чије је штампање финансирао пројекат. Сва прикупљена средства од продаје користиће се за ученике којима је помоћ потребна, а за излете, екскурзију, карте за биоскоп, позориште, уплату матурске вечери, помоћи око куповине гардеробе...

Настојаћемо да у будућности имамо што више оваквих активности у школи, а све ће оне бити хуманитарног карактера.

Фондација "Фонд Б92" у оквиру свог пројекта спроводи радионице са средњошколцима под називом **Путујући школски биоскоп** са радионицама медијске писмености. Циљ пројекта је да покрене критичко сагледавање медијских садржаја, и да охрабри младе да на креативан начин изразе себе и свет око себе у форми видео рада. Укупно 11 ученика је заједно са професором математике Бојаном Богдановићем и психологом Татјаном Миленковић учествовало у снимању филма „Прихвати ме таквог какав јесам“.

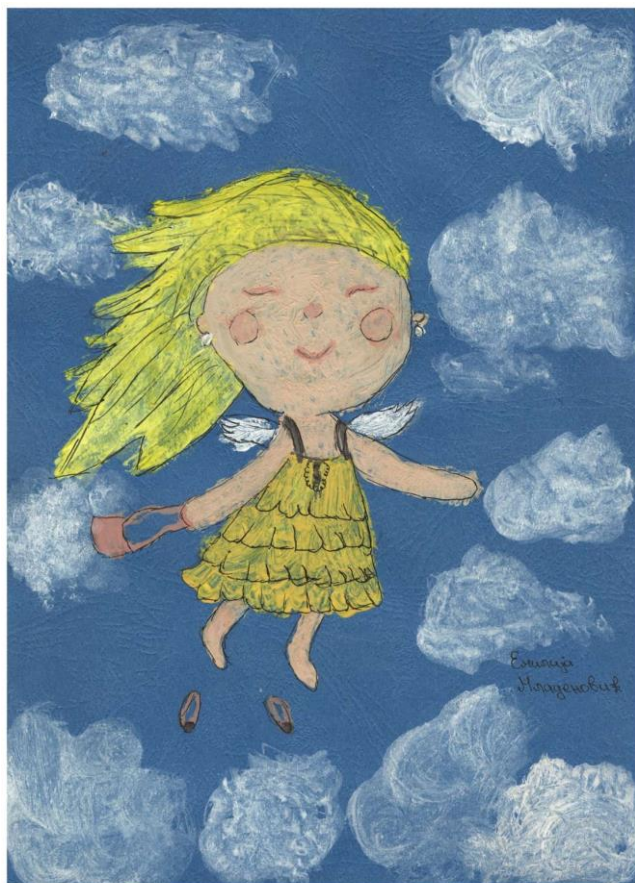

АКТИВНИ КОНКУРСИ

Ученици наше школе узели су учешће на конкурсској организацији Народна библиотека „Радоје Домановић“ у оквиру 3. Фестивала децјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“ на тему: **„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“**.

Циљ Фестивала је да се деца и млади, поред читања књига као незаобилазног елемента стваралаштва, образовања и културе, подстакну да увиде и решавају проблеме користећи и савремену технологију. Ученици су могли да се изразе кроз литерарне радове, ликовне радове и видео-записе.

Емилија Младеновић 3-3

Елма Маринковић, 3-3

Анђела Илић 3-3

Никола Додић 3-3

Положај девојчице, младе девојке, жене у нашем крају

Живимо у свету у коме се све мења и напредује, наука и технологија, али положај жене у нашем крају је у веома спором развоју. Положај жене пре једног или више векова у оквиру српске породице често није био нимало лак. Нарочито у руралним срединама где се подразумевало да, осим кућних послова и бриге о деци, подносе тежак и напоран физички рад и терет, без права на приговор.

Жена је у породици увек на другом месту. Одмалена су нас учили да су мушкарци јачи, а жене лепши пол. С таквим уверењем смо одрасли и живели, а самим тим су нас научили да мушкарци и жене нису равноправни, већ су жене увек стављане у други план.

Поред мањка равноправности и неједнаког положаја у породици, жене су често дискриминисане и на послу и сусрећу се са многим проблемима у друштву. Временом, жене су почеле да остварују своја права и боре се са давно утемељеним предрасудама и стереотипима.

С обзиром на то да живимо у неразвијеној средини често можемо да наиђемо и на дискриминацију женског детета у породици, где се већ девојчице уче примитивним ставовима са којима одрастају, несвесне колико су у ствари оне снажне и равноправне. Поред ових негативних страна о положају жене у нашем крају, постоје и оне мало боље. Добре вести су да многе светске компаније запошљавају све више жена, мењају се закони у корист жена, имају право гласа, право да буду и раде шта год желе, имају право да буду жене!

Надамо се да ће ове позитивне стране утицати да се жене у нашем крају више поштују и да имају право на своје мишљење, без страха да га искажу.

Јелена Стојановић 4-3

Јелена Анђелковић 4-3

„Здравље није све, али без здравља, све је ништа“, А. Шопенхауер

Здравље је нешто најважније и највредније на свету, тога су посебно свесни они који су га, нажалост, изгубили. Одсуство здравља у човеку буди тугу и безвољност, зато што је најважније бити здрав и чувати себе.

Живот је највећа вредност сваког човека. Многи догађаји га чине лепшим, смисленијим и садржајнијим. Раније су постојали сукоби међу државама, народима, несреће, као и болести које су уништавале људски род. У овим несрећама људи су се удруживали и помагали угроженима да би живот учинили подношљивијим. Како би нам живот био бољи и лепши, морамо га и чувати. Редовно да посећујемо лекара јер прегледима контролишемо своје здравље, чак и када се осећамо добро. Важно је редовно да контролишемо своју телесну тежину како бисмо били сигурни да се правилно развијамо, морамо водити рачуна шта и колико једемо јер исхрана мора да буде редовна, здрава, богата свежим намирницама, морамо да будемо физички активни, да одржавамо личну хигијену, довољно да спавамо и одмарамо, као и да боравимо на свежем ваздуху. Насупрот здрављу је болест. Болест је све оно што човека спречава да нормално функционише, да учи, ради, игра се... Она не долази одједном, као из ведре неба, него је то последица дугог низа многих грешака против здравља, које се надовезују једна на другу и расту као грудве снега док се једног дана не свале на главу грешника. Здрав човек има пуно жеља, а болестан само једну. У данашње време непрестано трчимо за новим изазовима, постављамо све веће циљеве из дана у дан и понекад немамо довољно времена и финансијских средстава за све што бисмо желели остварити. С друге стране окружење у којем живимо поставља своје захтеве, очекивања и ограничења између којих се трудимо да балансирамо. У нашем телу постоји пуно емоција које нам откривају шта је за нас добро, као и шта нам одузима енергију и слаби нас.

Здравље чини срећу и основу квалитетног живота зато се потрудимо да га не изгубимо.

Јована Стојиљковић 3-2

И шта после средње школе

Средњу школу памтим као период из кога носим предивне успомене, нова искуства и стечена пријатељства. Током трајања средње школе сазревали смо заједно, суочавали се са одређеним проблемима који су карактеристични за тај период и заједничким снагама их решавали. Дивна искуства која смо стекли на ваннаставим активностима показала су се веома значајним за даље школовање. Када прође период средњег образовања и када напустимо зону комфора, суочавамо се са

одређеним препрекама. Морам признати да ми није било лако донети одлуку о свом даљем школовању. Месецима сам о томе размишљала који би ме посао у будућности испуњавао и сматрам да је то једна од битнијих животних одлука после одлуке о упису средње школе. Одлазак на факултет носи са собом низ проблема око навикавања на нову средину, сучавање са много већом одговорношћу и обавезама, али с друге стране ту су и предивна искуства, дружења, пријатељства и стицање знања која су од кључног значаја за посао којим ћемо се бавити. Студирање је одлична поставка да што пре постанете самостални, одговорни и само своји, али све то не би било могуће да нисмо стекли одређена знања и искуства током средње школе.

Анита Васић, ученик генерације 2018/2019.

Могу да кажем да је тај период живота кад смо ишли у средњу школу мени један од најдражих. Ја то називам „безбрижним добом“ из разлога што се тада толерише и да не знаш градиво, и да изостанеш са наставе, и да нешто пропустиш од градива. Студије су другачија ствар. Ти си осуђен искључиво на свој труд и на то колико уложиш у себе. У средњој школи професорима је још увек стало до тебе у смислу шта ћеш да будеш сутра па те на неки начин терају да стекнеш неку навику

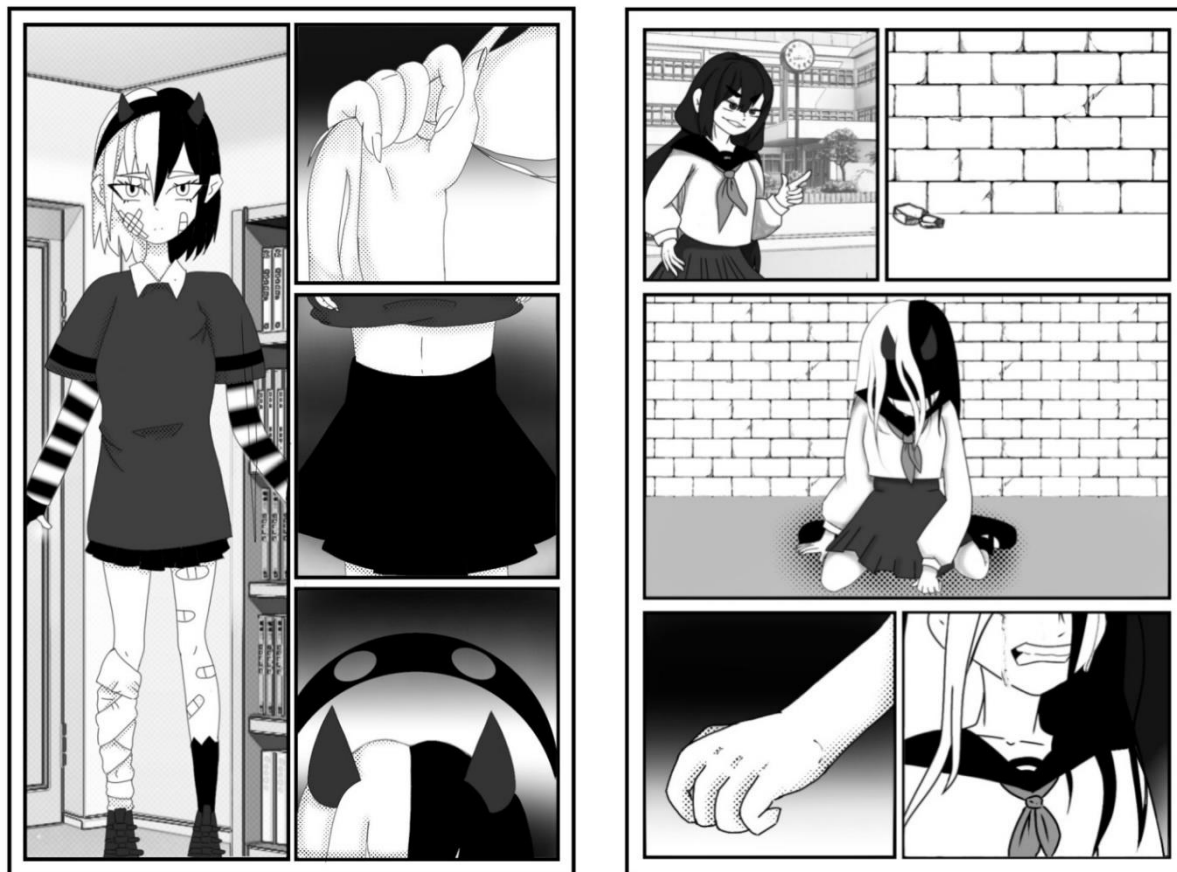
да учиш и да постанеш одговорнији. Не мислим да су студије кључ за неки бољи живот, наравно постоје ту и предности и мане, пуно одрицања и упитно је да ли ће се то исплатити касније. Али ја сам за то да треба ризиковати и покушати. Стекну се нова пријатељства и некако постајеш зрелији, а да то и не приметиш. Водим се тиме да је човек сам ковач своје среће и да сам одлучује у којем правцу ће му тећи живот.

Јулија Стојановић
генерација 2018/2019.

Нешто ново и занимљиво од ученице Ање Давидовић и Саре Стојановић 1-2 – Манга – јапански стрип.

Пажња – Упутство за читање је следеће: Манга се чита наопако – здесна налево. Уживајте!

Наставиће се у наредном броју...

До тада будите здрави и чувајте себе и друге!

